

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **M. S.**, zastoupené JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem se sídlem Balbínova 30, Praha 2, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2003 o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 43 Cad 100/2003 – 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2003 žalovaná zamítla žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 43 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění s odůvodněním, že na základě posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 1 ze dne 16. 2. 2000 se stala částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění od 6. 10. 1999, ale v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. od 6. 10. 1989 do 5. 10. 1999 nezískala ani jeden den pojištění. Žalovaná tímto rozhodnutím realizovala rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003, č. j. 2 Cad 31/2003.

Rozsudkem napadeným kasační stížností Krajský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti o přiznání částečného invalidního důchodu, protože stěžovatelka nezískala potřebnou dobu pojištění ve smyslu ust. § 43 písm. a), která pro nárok na částečný invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků a zjišťuje se z posledních 10 roků před vznikem částečné invalidity (§ 43 odst. 3, § 40 odst. 1, 2 zák. č. 155/1995 Sb.). Tento závěr učinil krajský soud poté, co z dávkového spisu zjistil, že žalobkyně byla zaměstnána naposledy do 7. 1. 1988 u Městské poštovní správy

Plzeň a v době po odchodu do Německa a následně do Kanady již nikdy nepracovala. Proto v případě vzniku částečné invalidy 6. 10. 1999 podle napadeného rozhodnutí žalované i podle stanoveného vzniku částečné invalidity v lednu 1998 podle závěru posudku PK MPSV ČR ze dne 31. 3. 2003 stěžovatelka potřebnou dobu pojištění před vznikem částečné invalidity nezískala.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. V ní namítá, že žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2003 je rovněž nepřezkoumatelné jako předchozí rozhodnutí žalované č. II ze dne 25. 4. 2000, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003 č. j. 2 Cad 31/2003. V rozhodnutí ze dne 18. 7. 2003 opětovně žalovaná vycházela ze záznamu o jednání lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 2. 2000, který stanovil datum vzniku částečné invalidity 6. 10. 1999 a opomenula, že v řízení ve věci 2 Cad 31/2003 Městský soud v Praze vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 31. 3. 2003, v němž posudková komise stanovila datum vzniku částečné invalidity na leden 1998. V napadeném rozhodnutí je proto vznik částečné invalidity 6. 10. 1999 v rozporu s výše uvedeným posudkem PK MPSV ČR ze dne 31. 1. 2003 a v důsledku toho je nesprávně stanoveno rozhodné období od 6. 10. 1989 do 5. 10. 1999. V tomto stěžovatelka spatřuje důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Pokud se pak krajský soud zabýval otázkou plnění potřebné doby pojištění stěžovatelky v případě vzniku částečné invalidity v lednu 1998, ač takový časový údaj v napadeném rozhodnutí uveden není, a uzavřel, že podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod stěžovatelka nesplnila, neboť od 8. 1. 1988 nebyla pojištěna ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., protože nebyla v pracovním poměru, pak je pro stěžovatelku uvedený vznik částečné invalidity neprůkazný. Žalovaná se zjištěním data počátku částečné invalidity nezabývala a nelze vyloučit, že stěžovatelka je částečně invalidní již od r. 1988 či dokonce od dřívějšího data. Pro stanovení přesného data vzniku částečné invalidity poskytla stěžovatelka žalované v minulosti informace o zdravotnických zařízeních, kde byla vyšetřována a byla přesvědčena, že žalovaná tak má k dispozici veškerou dostupnou zdravotní dokumentaci a lékařské zprávy. Z nich pak vyplývá, že počátek onemocnění vyústující v částečnou invaliditu lze určit na r. 1983, tedy v jejím věku 26 let. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s právním názorem soudu v napadeném rozsudku.

Ze spisu Krajského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím žalované ze dne 18. 7. 2003 byla stěžovatelce zamítnuta žádost o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 43 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění s odůvodněním, že se dle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 1 ze dne 16. 2. 2000 stala částečně invalidní podle ust. § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění od 6. 10. 1999, ale nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod v délce 5ti roků doby pojištění v rozhodném období před vznikem částečné invalidity tj. z posledních 10ti letech počítaných zpět před vznikem částečné invalidity, od 6. 10. 1989 do 5. 10. 1999. Tímto rozhodnutím žalovaná realizovala rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003, č. j. 2 Cad 31/2003.

Z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 31/2003 - 59 ze dne 28. 5. 2003 soud zjistil, že žalovaná byla zavázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, že napadené rozhodnutí č. II ze dne 25. 4. 2000 je nepřezkoumatelné pro jeho rozpor s posouzením zdravotního stavu stěžovatelky lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení dne 16. 2. 2000, který stanovil vznik částečné invalidity 6. 10. 1999 nikoliv 6. 10. 1989, jak je uvedeno v rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze shora uvedenému, kterým byla stěžovatelce zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 25. 4. 2000 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod ve svém rozsudku č. j. 3 Ads 59/2003 – 91 ze dne 5. 5. 2004 hodnotil posudek PK MPSV ČR ze dne 31. 1. 2003 jako přesvědčivý a úplný. Tímto posudkem posudková komise stanovila vznik částečné invalidity stěžovatelky na leden 1998.

V podání ze dne 30. 7. 2003 (soudem považované za projednatelné) adresovaným žalované se stěžovatelka pouze obecně odvolává proti rozhodnutí ze dne 18. 7. 2003 až do úplného kladného vyřízení s vírou spravedlivé pomoci.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě namítala, že napadeným rozhodnutím realizovala rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003 č. j. 2 Cad 31/2003 v tom směru, že posoudila vznik nároku na částečný invalidní důchod stěžovatelky z hlediska závěru posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 1 ze dne 16. 2. 2000, kterým byla shledána částečně invalidní od 6. 10. 1999.

V protokolu o jednání dne 7. 12. 2004, č. 1. 59 soudního spisu zástupce stěžovatelky namítal neúplné zjištění skutkového stavu před rozhodnutím žalované dne 18. 7. 2003 vzhledem k odlišně udávanému vzniku částečné invalidity v napadeném rozhodnutí – 6. 10. 1999, v předcházejícím rozhodnutí - říjen 1989 a v posudku Posudkové komise MPSV ČR ze dne 31. 1. 2003 - leden 1998 a dovedil, že vznik částečné invalidity nebyl jednoznačně prokázán a nelze tedy zjistit rozhodnou dobu a splnění podmínky potřebné doby pojištění. Napadené rozhodnutí je dle jeho názoru nesrozumitelné a proto navrhl jeho zrušení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze co do uplatněných důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. s těmito závěry:

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou kasační námitku podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení před Krajským soudem v Praze. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. V předmětné věci bylo posudkem lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 1 ze dne 16. 2. 2000 určeno datum vzniku částečné invalidity stěžovatelky ode dne 6. 10. 1999. V podání stěžovatelky ze dne 30. 7. 2003 nebyl vznik částečné invalidity zpochybňován. Proto krajský soud nepochybil, přezkoumal-li napadené rozhodnutí z hlediska naplnění podmínek ust. § 43, § 44 odst. 3 a § 40 odst. 1, 2 zákona č. 155/1995 Sb. za dobu od 6. 10. 1989 do 5. 10. 1999 a i v době od ledna 1988 do ledna 1998, neboť měl k dispozici posudek PK MPSV ČR ze dne 31. 1. 2003, který byl Nejvyšším správním soudem ve skončeném řízení shora uvedeném shledán bezvadným. Nesplnění zákonné podmínky potřebné doby pojištění v rozhodném období krajský soud správně posoudil z podkladů

v dávkovém spise, z nichž zjistil, že stěžovatelka byla naposledy zaměstnána 7. 1. 1988 a následně v cizině nikdy nepracovala.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění ani kasačního důvodu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když žalovaná vycházela v napadeném rozhodnutí z posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 1 ze dne 16. 2. 2000, který stanovil vznik částečné invalidity 6. 10. 1999, neboť tak byla zavázána právním názorem v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2003 č. j. 2 Cad 31/2003. Uvedená zjištění, z nichž žalovaná vycházela, mají oporu v jejím spise. Pokud krajský soud přistoupil k přezkoumání rozhodnutí žalované v rozsahu shora uvedeném a na základě nezpochybněného podkladu v dávkovém spise zkoumal splnění podmínky potřebné doby pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod i v období od ledna 1988 do ledna 1998, nejde o takovou vadu řízení před soudem, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé a zkrácení práv stěžovatelky, naopak jednalo se o postup v její prospěch.

Pokud se týká stížní námitky nedostatku důvodů pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d), má Nejvyšší správní soud dle obsahu kasační stížnosti za to, že stěžovatelka měla v úmyslu napadnout rozhodnutí krajského soudu pro vadu řízení před tímto soudem spočívající v nedostatečně prokázaném datu vzniku částečné invalidity. Soud neshledal důvodnou ani tuto kasační námitku, neboť žalobní námitka uplatněná zástupcem stěžovatelky až při jednání dne 7. 12. 2003 zpochybňující vznik částečné invalidity byla stěžovatelkou s ohledem na ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. opožděně uplatněna a nebylo proto povinností krajského soudu se jí zabývat.

Ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlédl k tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti týkající se její zdravotní dokumentace a k předloženým lékařským nálezům, neboť tyto skutečnosti byly uplatněny až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené ve vlastním řízení nezjistil naplnění uplatněných důvodů kasační stížnosti a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly ji však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti, soud ji proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu